



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 326/21
23.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., ... бр. ..., против тужене-противтужиље ББ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Ђорђе Протић, адвокат из Београда, ул. Граничка бр. 7, ради издржавања, одлучујући о жалбама парничних странака, изјављеним против пресуде Трећег основног суда у Београду П2 бр. 844/20 од 09.10.2020. године, исправљене решењем истог суда П2 бр.844/20 од 27.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе парничних странака и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П2 бр. 844/20 од 09.10.2020. године, исправљена решењем истог суда П2 бр.844/20 од 27.01.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене-противтужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке, обавезан је тужилац да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета ВВ, плаћа месечно износ од 27.000,00 динара, почев од 01.08.2018. године, па убудуће, свако 01. до 15. у месецу, за текући месец, исплатама на текући рачун законском заступнику мајци ББ, који се води код банка "Intesa", рачун бр. ..., с тим што ће доспели, а неисплаћени износи бити исплаћени у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка одлуке, све под претњом принудног извршења, док се одбија противтужбени захтев ББ преко досуђеног износа из овог става изреке, па до траженог износа од 50.000,00 динара, као неоснован. Ставом другим изреке, одређено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде, благовремене жалбе су поднели тужилац-противтужени и тужена-противтужила, и то тужилац-противтужени побијајући је због битне повреда одредаба парничног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а тужена-противтужила из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност првостепене одлуке, у границама законских овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП, Апелациони суд у Београду је оценио да су жалбе парничних странака неосноване.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити пак друге повреде које би биле од утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Према утврђеном чињеничном стању произлази, да је брак парничних странака правноснажно разведен одлуком суда дана 23.10.2019. године и истом одлуком је малолетно дете поверено мајци, овде туженој, на самостално вршење родитељског права. Привременом мером од 10.07.2018. године, малолетно дете поверено је мајци и уређен је модел виђања са оцем, која мера се спроводи у погледу издржавања, којим је обавезан тужилац-противтужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа месечни износ од 15.000,00 динара. Малолетно дете се у континуитету, почев од 01.08.2018. године, налази код мајке која самостално врши родитељско право. Током поступка је утврђено да тужила живи са својом мајком и са малолетним ВВ, у стану који је у власништву њене мајке и да плаћа део режијских трошкова стана који износе 20.000,00 динара, што по члану домаћинства износи 4.000,00 динара, малолетни ВВ похађа основну школу и има трошкове за гардеробу, коју износе око 13.000,00 динара, на месечном нивоу, трошкове на име хране око 15.000,00 динара, за школу сликања плаћа месечно 2.000,00 динара и за школу аикида износ до 2.000,00 динара, књиге на годишњем нивоу су 9.130,00 динара, што месечно износи 760,00 динара, школски прибор је 2.500,00 динара месечно, дечији рођендани 1.000,00 динара месечно, позориште, музеј или биоскоп 2.000,00 динара, а играчке 3.000,00 динара месечно. Из изложеног произлази да су укупни трошкови на месечном нивоу за малолетно дете, који се новчано могу исказати, износе око 45.260,00 динара. Тужена је запослена и остварује месечну зараду од око 30.000,00 динара, са бонусима око 35.000,00-40.000,00 динара. Тужилац је у радном односу и остварује зараду око 100.000,00 динара, осим тога у свом власништву има два стана, при чему живи у стану у ..., док други стан у ... не издаје у закуп, при чему за један стан плаћа кредит у месечном ануитету од 35.000,00 динара. Парничне странке немају законску обавезу издржавања других лица, осим малолетног ВВ.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применом материјалног права и то одредбе члана 154, 160 и 162 Породичног закона Републике Србије, донео одлуку као у изреци побијане пресуде, па је нашао да тужилац треба да доприноси издржавању малолетног детета у износу од 27.000,00 динара, а да ће преостали износ на име потребе малолетног детета од око 18.000,00 динара, обезбедити мајка новчано и непосредним старањем о малолетном детету.

По налажењу Апелационог суда у Београду, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је донео одлуку као у изреци побијане пресуде, а разлоге које даје за своју одлуку, у свему као правилне и потпуне прихвата и овај суд.

Наиме, чланом 160 Породичног закона Републике Србије прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања. Могућност дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања. Минимална сума издржавања представља суму коју као накнаду за храненике, односно за лица на породичном смештају периодично утврђује Министарство надлежно за породичну заштиту у складу са законом.

Имајући у виду наведену законску одредбу, и по налажењу Апелационог суда, начин и висина издржавања правилно су одређени према критеријумима за одређивање издржавања прописаних одредбом члана 160–162 Породичног закона.

Наиме, насупрот наводима жалбе тужиоца-противтуженог, висина издржавања мал. ВВ правилно је одређена према наведеним законским критеријумима. Првостепени суд је у конкретном случају водио рачуна о потребама малолетног детета, као и могућностима родитеља, те правилно обавезао туженог да плаћа издржавање у износу од 27.000,00 динара месечно, налазећи да ће досуђени износ бити довољан да се уз допринос мајке мал. детета, која је запослена и радно способна и која поред материјалних средстава доприноси издржавању и сталном негом и бригом о детету, задовоље потребе детета тог узраста за правилан и потпун развој. Приликом одређивања висине доприноса за издржавање, правилно се првостепени суд кретао у границама минималне суме издржавања, прописане одредбом члана 160 став 4 Породичног закона Републике Србије. У контексту свега наведеног, неосновани су наводи жалбе тужиоца-противтуженог да је износ доприноса одређен првостепеном одлуком превисоко одмерени. Циљ законског издржавања је у томе да се висина за издржавање одреди тако да се обезбеде неопходна средства за издржавање примаоца издржавања, конкретно, правилно одрастање малолетног детета и задовољавање његових потреба, док са друге стране суд приликом одлучивања има у виду и стандард живота који ужива родитељ, у конкретно случају висину његових месечних примања, чињеницу да поседује непокретност у Београду од које не остварује приходе, те да тужилац има обавезу да доприноси издржавању свог мал. детета у ком циљу је дужан да оствари средства по потреби и додатним радним ангажовањем како би испунио своју законску обавезу, будући да је исти доброг здравственог стања, радноспособан и да нема друге обавезе издржавања. По налажењу овог суда, могућности тужиље-противтужене, као дужника издржавања, су правилно оцењене на основу свих околности које су од утицаја на одређивање издржавања, због чега је и по налажењу овог суда, он као родитељ у могућности да доприноси издржавању свог малолетног

детета у висини досуђеног износа без угрожавања сопствене егзистенције.

Неосновани су наводи жалбе тужиоца-противтуженог да у конкретном случају нема места доношењу одлуке којом се он обавезује да ретроактивно плаћа износ издржавања. Ово имајући у виду да је тужилац-противтужени привременом мером обавезан да на име доприноса за издржавање мал. ВВ плаћа месечно износ од 15.000,00 динара, која обавеза постоји до доношења правноснажне пресуде о висини издржавања, којом је утврђена обавеза издржавања у висини од 27.000,00 динара, па је правилна одлука првостепеног суда да је тужилац-противтужени као извршни дужник дужан да за период од 01.08.2018.године исплати и разлику између коначно утврђеног износа доприноса издржавања и износа из привремене мере, јер дете има право на пун износ издржавања од оца од тренутка када се налази код мајке која самостално врши родитељско право, у смислу чл. 154 и 160 Породичног закона.

Без утицаја на другачије одлучивање су наводи жалбе тужиоца-противтуженог да ће за две године напунити 50 година и пензионисати, те да ће му зарада бити бар 20% нижа. Ово из разлога јер тужилац-противтужени има законску могућност подношења тужбе ради измене одлуке о висини издржавања у смислу одредбе члана 164 Породичног закона, уколико се околности које утичу на висину доприноса за издржавање мал. детета промене након доношења правноснажне судске одлуке о издржавању.

Неосновани су наводи жалбе тужене-противтужиље да је првостепени суд прениско одредио висину доприноса за издржавање мал. ВВ које тужилац-противтужени треба да плаћа. Наиме, неосновано се жалбом тужене-противтужиље указује да је првостепени суд пропустио да правилно примени материјално право, а посебно да цени висину зараде коју остварује тужилац-противтужени као дужник издржавања, као и да је пропустио да приликом одлучивања правилно цени могућности тужене-противтужиље, као родитеља коме је мал. дете поверено на самостално вршење родитељског права. Ово са разлога што је првостепени суд и по налажењу овог суда, све наведене релевантне околности имао у виду и ценио приликом одлучивања о висини доприноса на који је тужилац-противтужени обавезан да доприноси издржавању свог малолетног детета, чије су укупне потребе процењене на укупан износ од 45.260,00 динара, те да ће се досуђеним износом од 27.000,00 динара обезбедити потребе малолетног ВВ, док је преостала средства потребна за његово издржавање дужна да обезбеди мајка, на начин као што је и до сада чинила, а узимајући у обзир и дужност родитеља да по потреби и додатним радним ангажовањем испуне своју законску обавезу издржавања мал. детета.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка обзиром да је иста донета правилном применом одредби члана 207 Породичног закона, заснована на разлозима правичности и специфичности породичних односа. У том смислу су неосновани наводи жалбе тужене-противтужиље да је у конкретном случају тужилац-противтужени скривио трошкове поступка, те да је тужена-противтужиља сама сносила трошкове вештачења, из ког разлога тужилац-противтужени треба да јој надокнади трошкове које је имала за вођење предметног поступка. Ово из разлога јер је првостепени суд правилно нашао да је и тужени-противтужилац обавезан овом

одлуком, између осталог, да исплати разлику новчаног износа на име доприноса за издржавање које је плаћао по привременој мери од 01.08.2018.године, те би по налажењу овог суда било правично да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Како се ни осталим наводима жалбе парничних странака, не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, донео одлуку као у ставу првом изреке.

Одлука као у ставу другом изреке, донета је у смислу одредбе члана 165 ЗПП, имајући у виду да је жалба тужене-противтужиље оцењена као неоснована.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић